

Arrest

nr. 105247 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013, houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2013 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2012 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoeker op 9 juni 2012 vingerafdrukken werden genomen in Griekenland en op 26 september 2012 in Italië.

1.3. Op 24 januari 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 20.1.b van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.4. Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden de Italiaanse autoriteiten op 15 februari 2013 erop gewezen via een Tacit-agreement, dat zij in toepassing van artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 juni 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten M(...) N(...) A(...)
geboren te Darnami, op (...)
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 27.11.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 09.06.2012 werden geregistreerd in Griekenland vanwege illegale binnenkomst en dat hij op 26.09.2012 asiel vroeg in Italië. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 27.11.2012 en verklaarde dat hij in februari 2011 van Afghanistan naar Iran ging. Na een verblijf van een jaar in Iran reisde de betrokkene via Turkije naar Griekenland, waar hij naar eigen zeggen verbleef van 09.06.2012 tot 23.09.2012. De betrokkene reisde vervolgens door naar Italië, waar hij tot 24.11.2012 verbleef. De betrokkene vervolgde die dag zijn weg naar België, waar hij op 25.11.2012 aankwam. De betrokkene stelde verder dat hij in Italië kenbaar maakte dat hij geen asiel wilde vragen en naar België wilde doorreizen omdat twee van zijn zes broers in België verblijven. De Italiaanse instanties zouden de betrokkene hebben beloofd dat ze hem aan België zouden overdragen. Na twee maanden verblijf in Italië -eerst in Triëste en daarna in een hem niet bekende stad- reisde de betrokkene door naar België. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet.

Op 24.01.2013 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die ons verzoek niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben beantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond

van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze op 08.02.2013 met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat twee van zijn zes broers in België verblijven. Hij uitte reserves tegen een terugkeer naar Italië omdat de Italiaanse instanties hem zouden hebben beloofd dat ze hem op wettelijke wijze naar België zouden sturen omdat zijn broers er verblijven.

Op 17.12.2012 verzoekt de betrokkene middels een schrijven van zijn raadsman dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische instanties op grond van artikel 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. De betrokkene voert, verwijzend naar arrest N. S. van het Europees Hof van Justitie van 21.12.2011 (C-411/10), aan dat Lidstaten een asielzoeker niet mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke Lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen. De betrokkene verwijst naar de voorlopige maatregelen die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oplegde in zaken, waarbij Italië de verantwoordelijke Lidstaat is en naar het landenverslag van Italië van Amnesty International van 2012 (<http://www.amnesty.org/fr/fr/region/italy/report-2012>), waarin wordt gesteld dat de condities van opvang van asielzoekers niet beantwoorden aan internationale standaarden. Verder verzoekt de betrokkene de toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003. Twee van zijn zes broers bezitten de Nederlandse nationaliteit, verblijven in België en zijn bereid de betrokkene te helpen en ondersteunen.

Middels een schrijven van 25.04.2013 van zijn raadsman brengt de betrokkene stukken aan ter staving van de verwantschap met zijn in België verblijvende broers.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de bovenvermelde verklaringen en opmerkingen moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij twee maanden in Italië verbleef, maar met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanbracht die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen. Betreffende de opmerkingen over de opvangcondities in Italië benadrukken we dat de Italiaanse instanties de voorbije jaren opmerkelijke inspanningen leverden om de capaciteit en kwaliteit van opvang en zorg voor asielzoekers te verbeteren. Het Italiaanse opvangnetwerk omvat open opvangcentra voor asielzoekers (CARA's), onthaalcentra voor immigranten (CDA's), een netwerk van lokale opvanginitiatieven (SPRAR) en bijkomende opvangcentra in "metropolitane regio's". In 2011 en geconfronteerd met een significante influx van immigranten ten gevolge van de "Arabische Lente" werden regionale instanties verzocht bijkomende opvang te voorzien. Via dit "opvang-noodplan", gedragen door regionale overheden en gecoördineerd door het Departement van Civiele Bescherming, konden ongeveer 20.000 vreemdelingen worden opgevangen in kleine tot middelgrote opvangstructuren (UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy, juli 2012, p. 12,; kopie van rapport in administratief dossier). Middelen van het Europees

Vluchtelingen Fonds werden in 2011 aangewend voor dringende en ook op lange termijn gerichte ingrepen inzake opvang en sociaal-economische integratie van asielzoekers. Het UNHCR erkende deze inspaningen : "UNHCR expresses its appreciation for the improvements to the reception system which have been carried out in recent years. Overall, The CARAs, CDAs and SPRAR projects are able to provide for the reception needs of a significant number of asylum seekers", UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy, juli 2012, p. 12). Hieromtrent verwijzen we ook naar het besluit van het EHRM in de zaak "Samsan Mohammed Hussein en anderen tegen Nederland en Italië", waarin wordt gesteld dat de algemene situatie en leefomstandigheden van asielzoekers in Italië wel tekortkomingen kent, maar niet kan worden gesproken van een systemisch onvermogen tot bieden van bijstand en opvang voor asielzoekers (EHRM, besluit inzake verzoekschrift 27725/10 van 02.04.2013; kopie in administratief dossier).

Met betrekking tot de in België verblijvende broers van de betrokkene moet worden opgemerkt dat de in België verblijvende broers ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikel 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet van toepassing zijn. Betreffende het verzoek van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 15 van Verordening 343/2003 wijzen we er op dat artikel 15 van Verordening 343/2003 inderdaad de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toelaat indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden en op verzoek van een andere Lidstaat. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Italiaanse instanties België hebben verzocht de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen vanwege humanitaire of culturele gronden. Dit impliceert dat een toepassing van artikel 15 niet aan de orde is. .

We merken op dat Italië bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Italiaanse instanties zullen na de overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten en zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

We benadrukken verder dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees uitte ten overstaan van de Italiaanse instanties en geen melding maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden die aannemelijk maken dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen

naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 27.11.2012 geen gezondheidsprobleem te kennen. Ook na het verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege gezondheidsredenen risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen moet worden besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1) j.c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties".

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over

een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

2.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekers, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikken over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekers, behalve mits hun toestemming, niet het voorwerp kunnen uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Wanneer de verzoekers binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf

niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van een verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien een verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verweerder lijkt in de nota met opmerkingen het uiterst dringend karakter van de vordering te willen betwisten. De verweerder verwijst naar de termijn voorzien in artikel 39/32, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet en stelt dat de huidige vordering buiten deze termijn van vijf dagen werd ingesteld.

De Raad merkt op dat *in casu* buiten betwisting staat dat de verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering, die blijkens de stukken van het administratief dossier gepland is op 19 juni 2013 om 7 uur 40. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering ontegensprekelijk imminent is. Het kan dan ook niet worden ontkend dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De vordering werd bovendien ingediend binnen de *in casu* toepasselijke wettelijke beroepstermijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bij artikel 39/84, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet vermelde termijn van vijf werkdagen, zonder dat deze minder dan drie werkdagen mag bevatten, is geen beroepstermijn noch een vervaltermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing waarvan de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een modaliteit vormt. Aangezien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet er op gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen, wordt *in casu* aangenomen dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. De bemerkingsen van de verweerde doen hieraan geen afbreuk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoeker voert in het verzoekschrift een tweede middel aan, genomen uit een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“In zijn brief van 17.12.2012 heeft de raadsman van verzoeker uitgelegd dat:

Mijn cliënt is in België zijn twee broers komen vervoegen. Die werden 14 jaar geleden in Nederland als vluchtelingen erkend en bezitten de Nederlandse nationaliteit. Ze zijn al zeven jaar in België gevestigd,

Hun broer leeft thans met hen, alhoewel hij nog niet op hun gezinssamenstelling verschijnt (stuk 1).

Ze zijn alle twee zelfstandig en zullen al de kosten van hun broer ten laste nemen.

Ze hebben ook een brief geschreven waaruit blijkt hoe de oorlog hun familie verscheurd heeft en hoe belangrijk het is dat ze opnieuw samen kunnen leven (stuk 2):

"Ik, A. M., van Nederlandse nationaliteit, geboren op 4.2.1981 te Darnami (Afghanistan), vraag hierbij dat België de asielaanvraag van mijn jongere broer N. M., geboren in 1984 te Darmmi behandelt

Ikzelf en mijn broer An. M. zijn in Nederland in 1998 aangekomen. We werden er alle twee als vluchteling erkend. We kregen vervolgens de Nederlandse nationaliteit en kwamen ons in 2005 in België vestigen.

We wonen samen op het adres T. te B. We hebben een zeer hechte band, gezien de oorlog ons van onze familie in Afghanistan gescheiden heeft. We hebben samen een handel gestart en werken er nu samen.

Door de bedreigingen van de Taliban heeft mijn jongere broer N. op zijn beurt Afghanistan moeten verlaten. Hij woont nu bij ons thuis en ik neem en zal voor de toekomst ook al zijn kosten ten laste nemen. Mijn inkomsten zijn daar zeker voldoende voor.

Het is de tweede keer dat de rampzalige toestand in Afghanistan leden van 'onze familie het land dwingt te verlaten. Het vluchten is altijd een ware trauma en we hopen het samen, met ons drie, te kunnen verwerken. Er bestaat dus een echte afhankelijkheidsrelatie tussen ons drie en enkel de mogelijkheid om hier samen te kunnen leven zou de pijn lichter maken en ons de mogelijkheid geven om onze leven verder zo goed mogelijk op te bouwen".

De bestreden beslissing heeft vastgesteld dat:

"Met betrekking tot de in België verblijvende broers van de betrokkene moet worden opgemerkt dat de in België verblijvende broers ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden zoals omschreven in artikel 2., i) van verordening 34312003".

Tegenpartij heeft de nodige bescherming van het gezinsleven van verzoeker en zijn broers niet verder onderzocht.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft echter geoordeeld dat:

« la notion de « vie familiale » au sens de l'article 8 de la Convention est avant tout une question factuelle, il peut en effet être légitimement soutenu qu'elle ne se réduit a priori pas à celle donnée par l'article 2 du règlement Dublin et que rien ne s'oppose à ce que l'examen de l'existence effective d'une vie familiale d'un demandeur d'asile tienne compte des spécificités de son statut et de sa situation factuelle pour démontrer la présence d'éléments supplémentaires de dépendance » (verzoekschrift n°7429/10, L.H. en V.S. tegen België).

Verzoeker heeft zijn familiale toestand in zijn brief van 17.12.2012 toegelicht. Hij heeft bovendien de geboorteakten van zijn twee broers, de heer A. M. en de heer An. M. voorgelegd, evenals de geboorteakte van hun vader, de heer S. H..

De bestreden beslissing die geen rekening met deze elementen houdt schendt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.3. Wat het bestaan van een gezins- of familieleven betreft

In casu refereert de verzoeker naar de band die hij heeft met zijn twee broers, die de Nederlandse nationaliteit hebben en in België zijn gevestigd.

De Raad merkt op dat een gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen kan worden verondersteld, maar dat het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De Raad wijst dienaangaande op het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) waarin het EHRM gesteld heeft dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Waar *in casu* er slechts een band van verdere verwantschapsband bestaat (die overigens *in casu* niet op sluitende wijze is aangetoond) geldt dit nog meer.

Vooreerst merkt de Raad op dat het administratief dossier noch de door de verzoeker bijgebrachte stukken de nodige elementen bevatten waaruit de Raad het bestaan van een daadwerkelijke verwantschapsband tussen de verzoeker en zijn broers op afdoende wijze zou kunnen afleiden. De identiteitsdocumenten die zich in het administratief dossier bevinden zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de verweerder de verwantschapsband tussen de betrokkenen niet betwist.

Bij zijn beoordeling van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM houdt de Raad tevens rekening met de indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De beoordeling of er sprake is van het genoemde gezinsleven vindt plaats op grond van de feitelijke situatie zoals die bestond ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Om van *in casu* een effectief gezinsleven te kunnen spreken, dient tevens te worden aangetoond dat de banden tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broers van die aard zijn en dat er een hoge graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Uit de rechtspraak van het EHRM (*Onur tegen het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 17 februari 2009, nr. 27319/07, par. 45; *A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 12 januari 2010, nr. 47486/06, par. 32; beide: www.echr.coe.int) blijkt dat het louter feitelijk samenwonen van de verwanten niet voldoende is en dat "*further elements of dependency involving more than the normal emotional ties*" (vrije vertaling: "*bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden*") zijn vereist om van gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken.

Uit de verschillende verklaringen van de verzoeker en zijn broers die in zich in het administratief dossier bevinden en uit de brieven die de raadsman van de verzoeker, waarnaar in het onderhavige verzoekschrift wordt verwezen, kan *prima facie* geenszins afgeleid worden dat de verzoeker een effectief gezinsleven heeft met zijn broers in de zin van artikel 8 EVRM. Deze elementen blijven immers beperkt tot loutere verklaringen. Zo verklaart de broer A.M. dat hij en de andere broer An. M. een hechte band hebben met de verzoeker gezien de oorlog hen van hun familie heeft gescheiden, dat zij een handel hebben gestart in België waarin zij samen werkzaam zijn, dat de verzoeker nu bij hen woont, dat zij de kosten van hun broer ten laste zullen nemen en dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben omwille van het trauma in Afghanistan dat enkel zou kunnen worden geheeld als ze verder in België samen zouden kunnen leven. Er dient echter te worden vastgesteld dat het louter samenwonen, zoals hoger reeds uiteengezet, niet afdoende is om van een effectief gezinsleven tussen verdere verwanten zoals broers te kunnen spreken. Bovendien wordt geen enkel begin van bewijs aangebracht waaruit vooreerst zou blijken dat de verzoeker en zijn broers lijden aan een trauma en waaruit daarnaast ook zou blijken dat de verzoeker voor de behandeling van dit trauma ten zeerste is aangewezen en enkel is aangewezen op de bijstand van zijn broers. Een bijzondere band van afhankelijkheid wordt dan ook op het eerste gezicht niet met enig objectief gegeven aangetoond.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 27 november 2012 verklaarde dat hij gehuwd is. Zijn echtgenote en zijn 5 kinderen verblijven in Darnami in Afghanistan (gehoorverslag dd. 27 november 2012, antwoord op de vragen 15, 16 en 17) en ook zijn ouders, zijn drie overige broers en zijn zus verblijven in Darnami in Afghanistan (gehoorverslag dd. 27 november 2012, antwoord op de vragen 12, 13, 14 en 18). Het zijn dus enkel de twee broers van de verzoeker die in België verblijven. Bovendien blijkt uit de latere verklaringen van de verzoeker dat hij slechts in de loop van de maand december 2012 bij zijn broers is gaan wonen, waarbij overigens moet worden vastgesteld dat de verzoeker blijkbaar niet op de hoogte was van het adres of de coördinaten van zijn broers in België daar hij verklaarde eerst twee weken via een sociaal assistente naar hen op zoek te zijn geweest en dat hij slechts in contact met hen is kunnen komen door een andere Afghaan die zijn broers kende (gehoorverslag dd. 3 april 2013, antwoord op vraag 4). De verzoeker verklaarde tevens dat hij voor zijn komst naar Europa eerst een jaar in Iran verbleef. De slechts zeer recente hereniging van de verzoeker met zijn broers in België kan in deze concrete omstandigheden op het eerste gezicht dan ook niet wijzen op een dermate hechte band tussen de verzoekers en zijn broers dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De loutere wil om in de toekomst samen te blijven, maakt op zich geen gezinsleven uit in de zin van artikel 8 van het EVRM, temeer dit gezinsleven een feitelijke kwestie uitmaakt die moet worden beoordeeld op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt op grond van een *prima facie* onderzoek van het betoog in het verzoekschrift en de elementen van het administratief dossier dan ook vast dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt over een effectief gezinsleven in België te beschikken in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nu op het eerste gezicht geen familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt, kan ook niet tot de schending van deze verdragsrechtelijke bepaling worden besloten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt. Deze grief is niet ernstig. Er worden voor het overige geen aan het EVRM ontleende grieven aangevoerd.

3.3.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, merkt de Raad nog op dat de verzoeker in het verzoekschrift nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden hetgeen nochtans vereist is opdat er sprake zou zijn van een middel in de zin van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Luidens deze bepalingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepalingen moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het middel is op het eerste gezicht niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van artikel 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft.

3.3.3.5 Concluderend stelt de Raad dan ook vast dat de verzoeker geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt als volgt:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zou als gevolg hebben dat verzoeker het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten om terug naar Italië te reizen.

Hij zou niet meer in staat zijn met zijn broers te leven, terwijl die alle twee in België leven en er als zelfstandigen werken, zodat ze ok niet in staat zijn om zich naar Italië te verplaatsen.

Zoals de broers van verzoeker het in hun brief aan tegenpartij verklaarden leefden ze omwille van het oorlog in Afghanistan een echte trauma in is het uiterst belangrijk om, na een scheiding van zoveel jaren, opnieuw samen te kunnen leven.

Om de effectiviteit van het huidige beroep te waarborgen, in het bijzonder ten aanzien van de middelen genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en artikel 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet het verzoekschrift kunnen onderzocht worden door uw Raad voordat verzoeker het grondgebied verlaat en moet de gegrondheid van het middel als gevolg hebben dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel erkend wordt.

Uit het arrest De Souza Ribeiro t. Frankrijk van de grote kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (13.12.2012) blijkt dat, wanneer een beroep ingediend wordt waar de schending van artikel 8 EVRM ingeroepen wordt, artikel 13 EVRM verplicht dat een uitspraak over de schending van artikel 8 EVRM voor de geplande uitwijzing gedaan wordt.

Een weigering omwille van het gebrek aan moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou met andere woorden artikel 13 van het EVRM schenden.”

De Raad stelt vast dat het beschreven nadeel volledig samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van de hiervoor onderzochte grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont op geen enkele wijze met enig concreet gegeven aan in hoeverre zijn vertrek uit België en het niet meer samen kunnen leven met zijn in België verblijvende broers, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat zij geen familie-eenheid vormen zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, voor hem persoonlijk een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel zou inhouden. De verzoeker zet in feite enkel nogmaals, aan de hand van enkele vage beweringen, een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM uiteen.

Hierbij volstaat het te verwijzen naar hetgeen uiteen gezet werd betreffende de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM. *Prima facie* maakt de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk en wordt deze grief als niet ernstig beschouwd.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoeker aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Wat de ongestaafde bewering betreft dat verzoekers broers niet in staat zijn om zich naar Italië te verplaatsen, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze de zelfstandige activiteiten van de broers van de verzoeker het hen onmogelijk zouden maken om zich op geregelde tijdstippen naar Italië te verplaatsen teneinde hun broer aldaar te bezoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond. De verzoeker beperkt zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. T. BARBE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBE

C. DE GROOTE